

Rondalles de la meua terra

Per: Josep Maria Guinot i Galan

Carolina Báguena Gómez 2U

Un bon mestre

En un poble hi havia un mestre molt espavilat. Esperava a l'escola la visita de l'inspector d'ensenyament primari i estava molt interessat a quedar bé davant d'aquella autoritat docent perquè veiés el ben que ensenyava i que ho considerés un bon professor.

Amb vista a aquest esdeveniment va preparar els exàmens per als xiquets.

El dia de la inspecció van aparèixer acompanyant a l'inspector l'alcalde, els regidors, la junta escolar, el capellà, el metge, el farmacèutic, el secretari de l'ajuntament, el comandant de la guàrdia civil i molts pares.

En presència de tots, l'inspector va començar a preguntar als xiquets per veure el seu grau de coneixements, però amb la finalitat de que els xiquets no s'espantessin, li va demanar al mestre que fos ell el que fes les preguntes.

El mestre es va posar davant de la classe i els va dir:

- jo faré les preguntes els que se sàpiguen les respostes que aixequin les mans.

I va començar a fer les preguntes i a cadascuna d'elles alçaven tots les mans.

El resultat va ser que totes les preguntes van ser contestades a gust de l'inspector, que admirat de l'excel·lent preparació dels alumnes, va lloar al mestre i va felicitar a l'alcalde per tenir al seu poble a un bon mestre.

Quan es van ser tots el metge es va quedar tot sol amb el mestre i li va preguntar:

-Com les hi arregla vostè perquè tots els alumnes sàpiguen contestar a totes les preguntes?

I el senyor professor li va explicar:

-Mire doctor, jo havia advertit als xiquets que quan jo preguntés que aixequessin tots les mans. Els que se sabessin la contestació que aixequessin la mà dreta, els que no sabessin la resposta la mà esquerra, així jo sabia a qui preguntar.

Lo que fa l'innocència

Antigament a les cases dels pagesos acostumaven a criar un porc que podien alimentar fàcilment amb les sobres dels menjars.

Quan arribava el temps de la matança, està solia constituir tot un esdeveniment familiar. Es reunia tota la família al voltant del porc i tots tenien feina que fer i s'aprofitava tot d'ell: les cuixes per a pernil, els budells per omplir-les de carn picada,...

Era costum fer paquets, dels productes de la matança, a tots els compromisos als quals se'ls devia algun favor o amb els quals convenia quedar bé.

En general una xiqueta era l'encarregada de portar els paquets als compromisos.

En una ocasió una mare va manar a la seua filla a portar un paquet a una veïna, que no li queia molt bé però que li convenia estar a les bones amb ella. Li va explicar a la xiqueta el que havia de dir:

-mira.

li diu la mare.

-aniràs i li diràs: au María, es pot passar?

ella et contestarà: sense pecat concebut, avanci qui sigui.

tu diràs: aquí m'envia la meua mare amb aquests presents per a vostè.

Fent un comentari sobre el poc que li agradava, i canviant el to de veu va afegir:

-de vegades beses mans que volguessis veure cremades.

La xiqueta tota il·lusionada es va a casa de la veïna amb el paquet a les mans i deixa anar el discurs:

-Aquí m'envia la meua mare perquè agafi aquest present, que de vegades beses mans que volguessis veure cremades.

<http://www.artana.org/JoseMaria/cuentos.htm>